

49_e PREMI DE POESIA

TRENCALL PRENC

Entro dins de casa amb l'afany de retrobar-te,
5 a través d'envans, de desclosos finestrans,
-la jàssera fidel manté incert el llindar,
incerta cruix la portalada al negre pom -,
tem l'enderroc, runes servant un cel de pols,
i endevino caigut en esquerdades lloses,
10 el fals pany de paret, paper de fumar breu,
guixat tot al pinzell de talismans xinesos,
on tantes i tantes vegades ens tinguérem,
posseïts com si déus en el desig més nostre
- en l'enfollit delit de voler ser com érem-.

15 Antics cabirons, amples com cossos de bou,
tossudament orgullosos de reptar el sòl,
sostenen la tramada fermament encara,
l'escala s'alça al trespol, enyor de mansarda
on desàvem les relíquies i els secrets.

20 Dues vessants perfilant afuada punta
– com una llança des de lluny –
un forat mal clos per un domàs, com un mos,
fendides teules pels cops, qualcuna sencera
abillada de molsa respira al racó.

25

Pàtria creix en les esquerdes de les coses
com verda l'heura al cel s'enlaira.

La faicó de terrissa ens recorda què som,
aigua, terra, un bri de vent i el foc, com el sol,
girant en constant galop, retornant-ho tot,

30

la cosa i la llum al seu lloc -.

Just damunt del llit, de la màfega on dormíem,
miràvem llueints estels en les nits de vetlla,
estius s'albiraven en girar el goig d'abril,
crepuscle infinit, misteriós i bellíssim
amb la il·luminada dansa eterna dels astres.

35

Res més delicat que fer una mirada al lluny,
com si llunyà el lloc on la memòria es bressa,
i tu i jo contemplàvem amb el cor encès
l'obscur llostre sense horitzó, batecs d'amor,
de quan sentíem el xisclar de les gavines.

40

No volíem que se'ns arrabassés l' instant
i era vivint que no fingíem,
deliri en allargassar el delerós moment
de pensar-nos immortals, seduïts dels déus,
- plens d'una joia immensa -.

45

50 Roman l'eixugamans en un clau de la cuina,
a terra un tovalló tacat de salsa roja,
esbrocat el gerro manté intacte el color,
fulgeix ferint-lo el raig com un cristall de mel,
tres rajoles verdes en l'inclement desert,
més enllà, fred i gris, amb bocins del tinell
on desàvem els plats, el traç del teu anell.

55 Com una cicatriu el rastre cisellat
de les escales, la barana s'endevina,
buidat de cablejat el negre comptador,
interruptors morts, rovellades les aixetes,
un espart dorm al tros de pica on escuràvem,
i arraconat rau el gibrell comprat per festes,
per lluir-lo, per fer bonic dalt del rebost,
60 et recordava contalles de temps antics,
l'aroma del codony, les flors de les glicines,
quan cuinaven amb llenya i pastaven el pa,
ceràmica amb dames, ombrel·les i cavalls,
porcellana fina acariciant-la els dits
65 deturant-te en els relleus, recercant detalls
de quan encara tu i jo no érem dos sinó un.

I res no importen certes taques d'humitat,
mullena constant, bel·ligerant, insistent,
entestada en aparèixer en cada pintada,
70 esforços en lluir façanes i parets,
enfora i endins, les que són i les que foren,
recers i abrics i els aixoplucs i les murades
romanen ara en una mar de deixadesa.
Entro dins de casa amb l'afany de retrobar-te,
75 irromp trista la memòria en cada estança,
s'emociona del tintat de les finestres,
es commou de l'envernissat de les cadires,
dels coixins cosits, de les cortines penjades,
neguitosa la nostàlgia enllustra el terra.
80 Deixaré el rellotge a la tauleta de nit
anhelant el càlid cos a l'alba del tàlem.
Desitgem sagraments de déu com si hi creguéssim
fingint alguna cosa com si l'esperéssim.

Ara però l'estança és buida,
85 i m'asfixia tanta absència
i cau la casa abandonada
i cau la cambra, la teulada,
acaben riures i abraçades,
es precipita al res el que érem
90 com un full de l'almanac
tot escrit dels nostres dies.
Fulles mortes, paper d'estrassa,
camins morts del que foren vides.

Sento extingida carrera, ensorrada via,
95 permanent ofec opac estrenyent-me el cor,
entre el soroll aixafat del nostre passat,
la piuladissa d'estornells de cada hivern,
els vols incomprensibles dibuixant al cel,
la teva veu en el resguard pur del meu jo,
100 marxo com escoltant-te, com si encara hi fossis,
com si no hi haguessin runes ni enyors d'albada.
Ràfegues de mestral sacsegen les glicines,
crepita vella llenya en l'infern de la llar,
Amb anhel t'evoco i rius, enmig de les mores,
105 a la taula, a l'espill lilàs del menjador
en els llibres, sota la pluja de les nits,

amb els cabells despentinats i plens de roses.

110 Plou poc i tarda a venir el fred,
voldràs un oli per al llenç,
pintaràs el romer de l'hort,
els blancs nenúfars de la bassa,
la paret al fons, pedra antiga.

Necessitàvem les besades i les flors
com aquell núvol que no plou, les oliveres.

115 La cara i les mans em rentaré amb l'aigua freda,
cercaré pedra en el camí, so de campana,
passejaré el temps per les fulles esmolades
calcigaré argiles, arrencant caramells,
desaré els sentits a cobert de la fortuna,
120 oblits de noms, tots els carrers i tots el dies.

Esclaten ara assecades pells de taronja
en el roent cor, vísceres hi ha com matolls
en l'enfiladís redós del que no s'oblida,
en l'asil reclòs dels abans potser fingits,
on rau el temps com el millor tot i sargir-lo,
adobs del desencís, seques les passions,
temptejo encara per casa i ment cobejant-te.
Prenc camí, no de retorn – ja no podria -,
que cicatrius les primaveres desemparen

que dolorosa és la nostàlgia,
que impossible viure el que fou,
que trist seria reescriure'ns
en un passat que ens abandona.

135 Va acabar com va acabar,
cau el niu de l'oreneta,
fent un amor que no fèiem
en uns ulls que no es miraven.

140 Camí, no de tornada, ja no podria,
la nit s'ha fet i sembla una prada immensa
floreix el llenç obscurit de caps d'agulla,
aleno aire a camp obert sota els til·lers,
cingles flairen i els romers i els brucs d'hivern,
brolla melangia dolls de barrancades,
ple de por i recança, amb una empremta al front,
145 feixuc l'etern enyor,
trencall prenc i em distancio.